

os disse Renunciationer som et Beviis for, at vi lovligen ere komne til dette Punkt, hvor vor Beslutning begynder, at isædetfor Prindsesse Louise og med hendes Samtykke, Prinds Christian kommer til Regjeringen; thi dette er den første Deel af Beslutningen. Den ærede 5te Landsthingsmand for Kjøbenhavn (Drsted) antydede, at man ikke maatte beraabe sig paa disse Renunciationer, fordi de maaskee ikke ere tilstrækkelige eller de rette; ja, saa har Regjeringen begaaet en stor Feil; thi de ere ogsaa paaberaabte i det Kongelige Budskab som en Forudsætning for dette. Nei! Lader os ikke oplaste Tvivl om, at disse Renunciationer ere udsædte af de rette nærmest cognatiste Arvinger til Danmarks Krone efter den hidtil bestaaende Kongelov; thi da rokke vi ved Forudsætningerne for Alt, hvad der nu skeer i denne hele Søg. Den kongelige Regjering har paataget sig at tilveiebringe Renunciationer fra dem, der efter den nu bestaaende Arvesølgelov vare berettigede, den kongelige Regjering har fremlagt disse Renunciationer, og den mener dermed at have opfyldt Betingelsen; det gaaer da i Sandhed ikke an, at vi sige: „Ja, det er maaskee ikke Renunciationer fra de egentligt Berettigede“. „Men,“ siger den ærede Premierminister, „de skulle ikke nævnes i selve Beslutningen“. Ja, deri ligger det netop; vi antage, at de ikke blot danne Forudsætningen for Hans Majestæts Budskab, men at de ogsaa danne Forudsætningen for vor Beslutning, og altsaa maa nævnes deri, vi antage, at vor Beslutning bør skee i udtrykkelig Hensyn til dem, saaledes at vi sige: „Vi benytte den Magt, Grundloven giver os, men vi benytte den, fordi Renunciationerne give os Ret og Føie til at benytte den“. Saaledes staaer Sagen, og jeg troer virkelig, at adskillige Misforstaaelser, der have indsneget sig, herved ere sferneede. Der er nu ikke, det jeg seer, af den ærede Premierminister indvendt noget Væsentligt imod den Betragtningssmaade, der har ledet os til at forandre Ordenen saaledes, at Kongelovens cognatiste Arvesølgelse først skal ophæves, naar den har bevirket, at Prinds Christians mandlige Afkom kommer paa Thronen, saa at der ikke bliver Spørgsmaal om dens Anvendelse paa

senere Cognater. Den høitærede Premierminister har beraabt sig paa, at der kunde derved opstaae særegne Vanffeligheder, hvis det meget uønskelige og, Gud skee Lov, meget usandsynlige Tilfælde skulde indtræde, at baade Prinds Christian og begge hans Sønner skulde døe, uden at have efterladt sig andet mandligt Afkom, før den nuregerende Mandstamme var uddød. Men er da denne Vanffelighed ikke tilstede, naar man antager det Kongelige Budskab i den Form, hvori det nu er forelagt? Vi have da, hvis hiint ulykkelige Tilfælde skulde indtræffe, strax, uden at have haft mindste Nytte af Foranstaltningen, en fuldstændig Arveløshed og skulle begynde Forhandlingerne forfra, medens Renunciationerne alle kun ere givne under Forudsætninger, som da ikke ville indtræde. Naar en ny Kongestamme har fæstet Rod her i Danmark, naar maaskee Aarhundreder ere gaaede, ja, da haabe vi, at en saadan Forhandling ikke vil være saa farlig, som den forekommer Andre; men det vilde sandelig være høist betænkeligt, hvis en saadan Stilling nu indtraadte; men der er da, Gud skee Lov, ingen Sandsynlighed for, at dette virkelig skal skee. Forresten maa jeg med Hensyn til alle de Vanffeligheder, som menes at kunne opstaae, dog gjøre endnu den Bemærkning, at det forekommer mig ikke ganske i sin Orden, at den høitærede Premierminister, der i Sandhed har klarere Forestillinger om Sagen, talte derom, som om der, naar Mandstammen uddøde og Cognaternes Arveret indtraadte, kunde paa eengang optræde en Skare af Prætendenter, der som Rovfugle kom flyvende fra alle Kanter. Nei! Cognaterne træde ogsaa til i en bestemt Orden, og man vil meget bestemt kunne sige: det er den Cognat, som staaer den sidst afdøde Konge nærmest. Der er af den ærede 5te Landsthingsmand for Kjøbenhavn (Drsted) rigtignok omtalt en Tvivl, men en Tvivl, som han selv erkjendte, at han ikke deelte, som Andre just i denne Retning høist anseete Lovlærde erklære, at de ansee for aldeles ubegrundet, og som den danske Regjering aldrig har taget Hensyn til. Stulle vi da, fordi en eller anden tydsk Lærd har oplasket Tvivl om, hvad der er utvivlsomt i vor Statsret, skulle vi derfor troe, at det virkelig